

Indeni skinner solen

Kenneth Bernholm

Published: 2010

Categorie(s): Fiction, Horror, Occult & Supernatural, Science Fiction, Short Stories, Short Stories, Mystery & Detective, Suspense

Tag(s): prosa korthistorie

Forfatter: Kenneth Bernholm (<http://kennethbernholm.dk>)

Licens: Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/>)

ISBN: 978-87-91845-20-8

Chapter 1

En overdosis barndom

Min søster elskede cirkus, da hun var barn. Mange børn er glade for cirkus, men min søster var helt vild med det hele. Hun elskede dyrene. Hestene med deres farvestrålende hovedfjer. Søløverne der klappede og spillede bold. Elefanterne der stod på bagben. Hun elskede dem allesammen, ligesom hun elskede artisterne, der gik på line højt oppe eller jonglerede med tallerkener og slog knuder på sig selv. Mest af alt elskede hun dog klovnene og alle deres skøre påfund. Deres store sko og store, røde næser fik hende altid til at le, og hun fandt det altid ustyrligt morsomt, når en lille hund væltede klovn.

Hver gang der var cirkus i byen, strøg hun derhen efter skole. Hver dag uden undtagelse. Hun skulle hen og se teltet og dufte savsmulden, og hun kom altid for sent til aftensmaden lugtende af dyr og alt det, dyr nu lugter af.

Senere i livet blev hun selvfølgelig stiknarkoman. Det siger sig selv. Hun skød heroin og droppede syre. I en overgang poppede hun Ecstasy og røg hash, og hun supplerede altid med sin favorit; kokainen. Og så er der selvfølgelig amfetaminen. Den må vi ikke glemme. Min søster var høj eller skæv eller begge dele på alle tidspunkter af døgnet, og hun elskede det. Hun levede i en drømmeverden, hun hallucinerede, og hun skejdede ud i ekstreme dramaer på de mest overraskende måder og steder.

Min søster havde forlængst mistet kontrollen og kontakten med virkeligheden, da jeg tog hende med i cirkus. Jeg ved ikke, hvad hun var på, og hun vidste det sikkert heller ikke selv, men cirkus var i byen, og vi skulle ind og se elefanter.

Vi fik pladser på første række, og vi havde en strålende udsigt til hele manegen. Snart spillede orkestret, og sprechstallmeisteren kom ind med højt hat og pailletter på frakken. Nu skulle showet begynde, og de startede med hestene, som cirkus altid gør.

Min søster gjorde sig lille i sædet ved synet af de store dyr, der løb rundt cirkler foran hende. Da en pige i en meget lille kjole senere gik på line oppe under teltets top, holdt min søster sig for for munden og bed sig i fingrene. Elefanterne fik hende til at græde og gemme sit ansigt i min skjorte, og det gik helt galt, da klovnene gjorde deres entre. En tyk klovn med overmalet ansigt og en kæmpe paryk spankulerede rundt og råbte på et uforståeligt sprog. Det var vist noget med en trompet, han gerne ville spille på. Men da han nåede over til os, skreg min søster og flygtede op gennem stolerækkerne. Uden præcis retning pløjede hun rundt blandt de andre gæster, indtil hun fandt udgangen. Klovnen stirrede målløs efter hende og mig, da jeg forsøgte at få fat i hende.

Næste dag var hun død. En overdosis, sagde de. Det var nok rigtigt. En overdosis barndom.

Vandmanden

Mørke sommerdage, hvor luften er tung af tordenfluer og løftet om regnvejre, hvor tøjet klæber til kroppen, og lydende er dæmpede. Alle holder vejret, venter på det sker, og imens slides tålmodet. Køleskabets brummen bliver til en larmen. Hunden får besked på at lægge sig. Ængstlighed over vasketøjet driver husmødre til at holde mere øje med himlen end deres børn. Alle trækker vejret lidt tungere og glæder sig til det første skrald flænses stilheden, og vandet skyller alting rent.

En bil snekler sig op ad bakken. Nederst på dørene har rusten spist den grønne metallak, og Corolla-skiltet på bagsmækken er der ikke. Bakken er lang. Den starter nede ved hovedvejen og snørkler sig om mellem husene og haverne, der er fyldt med badebassiner og cykler og vildtvoksende blomster. Corollaen ville passe fint ind i enhver af indkørslerne, men den fortsætter opad mod træerne. Bakken er dækket af træer. Husene har blot spist sig ind i det grønne område på samme måde som et stykke glemt legetøj på en græsplæne danner et gult mærke. Alle på bakken har skov i baghaven og udsigt til havet. Man skulle tro, at det var et rigt område.

Det sidste hus er ikke det sidste hus. Det sidste hus ligger inde i skoven og har ingen forbindelse med vejen. Det sidste hus på vejen er brændt. Vinduerne er væk, murerne er sortsvedne, og taget er styrtet sammen. Det er svært at begribe. I går var det pænt. I går boede der nogen i det sidste hus. I dag er de døde, og huset er ikke længere et hus, men en ruin. Stanken af brand har strakt sine sorte fingre ud til alle på bakken. En forkullet, skarp lugt trænger ind overalt og sætter sig. Alting stinker. Varmen stinker. Hvis bare regnen ville komme og skylle det hele væk. Corollaen stopper foran huset.

Fru Simmons skoddede sin cigaret på det flækkede betonfortov med sin billige, gule plateausko. De høje hæle var skrammede, og hun stirrede op ad bakken lige som alle andre denne morgen havde stirret.

Måske en anelse længere, men også mere direkte. Mere blasert. Morgensolen var endnu ikke stærk nok til at skære hende i øjnene, men alligevel havde hun de sorte, mandelformede solbriller på. Et brunt plastikstel med sorte glas. Hendes Hollywoodbriller.

"Din sindssyge stodder," mumlede hun og viftede små tordenfluer væk fra ansigtet.

Med tøvende skridt begyndte hun at gå op ad bakken. Hun gik ellers aldrig på bakken. Hverken op eller ned. En grøn Toyota kørte langsomt forbi hende, også på vej op ad bakken. Børn, Gud forbyde dem, cyklede alle vegne, men ikke Vivienne Simmons. Ikke når bilen holdt i indkørslen parat til at køre hende alle steder hen. Ned ad bakken. Ud ad hovedvejen. I alle retninger væk derfra. Men ikke i dag. Hun var fast besluttet på at få det overstået inden middagsheden slog ned over bakken, og hun krydsede vejen, der hvor Boner altid lå og knurrede bag den usle hæk. Hun hadede den hund lige så meget som hun hadede dens ejer.

Hun skulle have taget sin cigaretter med. Det tænkte hun først, da hun var halvvejs, men da var det for sent at vende om. Det kommer jeg til at fortryde, tænke hun og fortsatte i røde slacks og hvid skjortebluse og røde læber, drømmende om sin bil, der holdt derhjemme med motorhjelm åben og Barrys keddeklædte røv hængende ud over køleren. Barry havde været sådan en skuffelse. Hun ville være taget af sted uden ham, men han havde lovet hende, hvor meget lettere det var at være to. Desuden havde han en bil, hvad havde hun? Den grønne Toyota holdt foran huset, kunne hun se, da hun nærmede sig toppen. Hun styrede målbevidst over vejen for at nyde træernes morgenskygge, der strakte sig ud over fortovet.

Boner knurrede, da stinke-damen gik forbi. Han knurrede altid af stinke-damen bare for en sikkerheds skyld. Han kunne ikke finde ud af hendes lugt. Den var ikke som andre menneskers. Mere sur og skarp og fremmed, og alt fremmed blev der knurret af. Bare for en sikkerheds skyld.

Da stinke-damen var gået videre op ad bakken, blev Boner liggende et par minutter bag hækken, indtil han kom i tanke om sin vandskål. Måske var der kommet vand i den. Han var tørstig. Alting lugtede underligt her til morgen. Forkert og farligt, som om en kæmpemæssig stinke-dame havde strintet ud over det hele. Men der var også noget andet. Noget trykkede i hans ører. Det var som om han blev holdt nede af en stor hånd, der ikke ville slippe ham.

Vandskålen var tom. Boner lod tungen hænge ud af munden og lagde sig ned i skyggen, men kunne ikke finde hvile. Noget kaldte på ham, det havde kaldt på ham hele natten og hele morgenen, men han kunne ikke høre det. Det var ikke en stemme. Han kølede sin sorte pels i skyggen og rejste sig. Boner var stor. Halv Rottweiler og halv Schæfer, selv om han ikke anede noget om den slags. Han vidste ikke ret meget på nær, at han ikke måtte forlade haven. Den lektion havde han lært grundigt. Aldrig forlade haven. Heller ikke selv om hans mennesker forlod haven. Heller ikke selv om der var vand i en vandpyt ude på fortovet. Dæk Boner! Dæk! Kom her Boner! Dæk for satan din møghund. Dæk! Boner blev i haven, men i dag var anderledes. Der var noget, der trak i ham, noget uden for haven oppe ad bakken. Boner forlod haven.

Eddie, Edward, stod i sin forhave og lod blikket spejle ud over havet. Hvis han fokuserede på de vuggende, blå bølger der fristede med deres kølige favntag og ellers trak vejret gennem munden, kunne han helt glemme det brændte hus bag ham. I hvor mange år havde han ikke siddet i sin billige havestol og kigget ud over vandet og drømt sig væk på de store skibe, der sejlede forbi? Der var ingen sømand tabt i ham, men drømmeren svømmede hver dag i det uendelige hav. Når han kiggede ned over den kile af grimme huse, der var skåret ind i bakken under ham, blev han bedrøvet, men på havet kunne ingen bygge.

Han huskede ikke så meget fra nattens begivenheder. Varme, primært. Måske også røg, men var det en indbildning nu, hvor alting stank af røg. Eddie havde selv bygget huset med fladt tag og spisekøkken. Mens Ethel passede barnet, havde han slæbt sten og mørtel i trillebøren. Det forekom ham alt sammen så fjernt nu. Som fotos fra mange år siden, der har mistet farven og kontrasten og nu kun tjener som tvivlsomt bevis på, at tingene virkelig havde fundet sted. Hvor var Ethel i øvrigt? Hun plejede altid at være oppe før ham, altid i gang med kaffen og cigaretterne. Det var noget rod det hele, sådan som politiet havde afspærret hele huset med stribede plastikbånd. Adgang forbudt stod der hele vejen rundt om hans hus. Men hvem i alverden ville have lyst til at gå ind?

Den grønne Corolla standsede ved fortovskanten. Den blev holdende der et minuts tid, før døren blev åbnet, og en mand steg ud. Høj, mager og med cowboystøvler og sørgmodige øjne der fulgte den sørgmodige mund under overskægget. Han lukkede ikke døren, men blev blot stående og kiggede. Den trykkende formiddagshede og den forkullede stank generede hans verjtrækning, og han havde mest lyst til at vende

om og forsvinde. Der var intet at finde her. Det var en fejltagelse at komme.

"Så kunne du komme, hvad?" lød en hvas kvindestemme bag ham. Han havde aldrig hørt den før, men han vidste, at den tilhørte hans halvsøster Vivienne.

"Når de er døde, og alting er væk."

"Goddag Vivienne," sagde han uden at vende sig.

"Du har ikke noget at gøre her, ved du nok. Du har aldrig besøgt ham før, og det er for sent at begynde nu."

Hun kendte intet til brevene. Corbin overvejede at fortælle hende om dem, men det ville være at sælge ud af hans far. Uden at nogen af dem så det, kom en stor, sort hund luntende ud bag et hegn.

"Og hvis du tror, du skal arve noget, så glem det. Der står kun mit navn i testamentet."

"Det er ok Vivienne," svarede han stadig uden at vende sig. "Det er ok."

Eddie betragtede optrinnet på fortovet med et væld af følelser. Hans søn var kommet for at besøge ham. Men hvad nu hvis Ethel så ham? Og hvorfor sagde Vivienne, at han var død? Men det var nu dejligt at se Corbin. I mere end fyrré år havde de kun haft brevene, og han havde opgivet håbet om nogensinde at se ham igen. Det var Corbin eller Ethel. Og hvor pokker var Ethel? Var hun også død? Eddie følte sig ikke død, han stod jo lige her i sin forhave i sit pæneste tøj og med en kuffert i hånden og så på sine voksne børn. De kunne ikke være mere forskellige. Corbin, der aldrig havde kunnet være mere end en fjern hemmelighed, og Vivienne, der havde bosat sig nede midt på bakken med mekanikeren Barry og som ikke kunne få børn. Corbin med sit rolige og tænksomme væsen, det havde han efter sin mor, og Vivienne med sine insisterende beklagelser over livets skuffelser. Der var uvejrl på vej og en hund. En stor, sort hund der med halen hængende kom luntende hen mod dem. Han havde set den før, han vidste, hvor den boede og hvad den hed, men han havde aldrig set den uden for haven før. Og hvor pokker var Ethel, og hvad i alverden havde han i den kuffert? Han skulle da ikke ud og rejse, eller skulle han?

Vivienne fortrød, at hun ikke havde vendt om efter sine cigaretter og viftede flere tordenfluer væk fra ansigtet. Corbin forsøgte at forestille sig, hvordan hans fars liv havde været her på bakken med udsigt over havet. Boner ønskede, at nogen ville give ham noget vand, da han med et fnys

luntede uden om stinke-damen og den høje mand. Stinke-damen råbte ad ham, men han reagerede ikke på det. Det var den gamle mand med kufferten, der var hans mål, men det var ikke hans egen vilje, der styrede ham. Det var som om en usynlig hundesnor trak ham op ad bakken og ind i haven til manden og kufferten.

"Hvad laver du her Boner?" spurgte Eddie og klappede den sorte hund, da den satte sig ved siden af ham. "Er du gået ud helt alene, hvad?" Eddie kløede Boner bag øret, som pressede sit hoved ind mod hans hånd og logrede med halen, mens tungen hang ud af munden på ham. "Du ser tørstig ud min ven. Jeg ville ønske, at jeg havde noget vand til dig."

Men det har du, tænkte Boner på klart hundsk og snusede til kufferten.

"Ja, hvad er der i den kuffert?" sagde Eddie. "Det har også undret mig. Lad os åbne og se efter."

Boner logrede endnu kraftigere, da Eddie åbnede kufferten.

"Se Boner. En hundeskål." Eddie satte den på jorden foran Boner og fandt det slet ikke underligt, da han igen rettede et drømmende blik mod det livgivende ocean og fyldte skålen med vand fra sin hånd. Boner drak lystigt, og Eddie hældte og hældte. Han kunne mærke havet strømme igennem sig, og det var præcis så køligt og rensende, som han altid havde antaget. Eddie følte ikke bare vandet, han var vandet, og han hældte til sidste dråbe sig selv op i skålen, og Boner drak og drak og drak. Det var en god dag, og da skålen var tom bragede det første tordenskrald hen over himlen. Fra det øjeblik øsede vandet ned, men Boner var ligeglad. Han havde slukket sin tørst.

Mongoliets bløde græs

Græsset på visse sletter i det nordlige Mongoliet er så blødt, at man dårligt kan mærke det, når man bevæger hånden hen over det. Gederne på disse sletter lever stort set kun af dette græs, og det gør deres pels tilsvarende blød. Desværre har græsset tendens til at klumpe sig sammen og give dem forstoppelse, og de fleste geder dør, inden de når deres tredje leveår. De lever skønne, men korte liv. Det var noget Irene havde læst for længe siden, og hun havde siden da haft lyst til at mærke Mongoliets bløde græs og gedernes pels, før hendes eget liv rendte ud.

Livet var for Irene Slauter gået gevaldigt ned ad bakke, siden hendes mand Villy blev arresteret for mordet på 14 teenagepiger over en periode på knap seks år. Det første, Irene tænkte, da politiet hentede Villy og oplyste hende om hans forbrydelser, var, at de havde været gift i seks år. Men hvorfor da? Hvorfor var Villy begyndt som seriemorder umiddelbart efter deres bryllup? Svarene til disse spørgsmål ønskede hun i virkeligheden ikke at kende, og der var mange flere spørgsmål, der pressede sig på. Siden arrestationen havde hun siddet i sin stol ved vinduet, en højrygget bambusstol med en grøn hynde med et tilhørende bord; lille og rundt med matteret glasplade. Her havde hun siddet mange aftener og set tv, mens Villy ... ja, hvad Villy havde foretaget sig, kunne hun ikke tænke på. Men det var slut med tv nu. Hun kunne ikke samle sig om udsendelserne, og hun kunne slet ikke se nyhederne, der ofte havde indslag om Villy. Faktisk kunne hun ikke koncentrere sig om andet end at sidde og stirre ud ad vinduet med tankerne flyvende hvileløst hid og did.

Hvorfor havde han gjort det? Måske var det et behov for magt, men Villy havde aldrig været den dominerende type ejheller havde hun. Eller måske det var det seksuelt. Hun vidste ikke, hvordan han havde slået pigerne ihjel, og om han havde misbrugt dem. En del af hende tørstede efter svar, men det var ikke alle spørgsmål, hun havde lyst til at stille.

Stuen omkring hende var som et stilleben, der havde fanget og forstenet hende. Hun var blevet transparent med de hvide vægge, et element på linje med sofaen med det krakelerede læder eller reolen med de billige bøger. Hun sov i sin bambusstol og indtog sine måltider i den. Det var hverken praktisk eller komfortabelt, men heller ikke til diskussion. Stolen var hendes redningsbåd i et frådende hav, hvor der ikke var land i sigte. Folk besøgte hende, naboer og bekendte utrygt gestikulerende og forlegne over situationens abnormitet. Det var som om nogen var død, hvilket selvfølgelig også var sagens kerne, men alligevel. Irene kunne dårligt holde deres afsøgende medlidenhed ud. Hvor var der mon en åbning, hvor de kunne tilbyde deres forsikringer om støtte uden at blive taget på ordet? Eller endnu værre; hvordan så der ud i en masse-morders hjem? Var der knive bag dørene? Blod på tapetet? Døden eller blot ud-sigten til at løfte en lille flig af det makabre tæppe, der havde ligget over Villys hemmelige liv, kaldte dem til Irenes stuer, og hun afskyede det.

Den første nat havde politiet gennemført huset fra kælder til kvist. Uden tvivl på jagt efter spor og beviser, men de fandt intet, og Irene var ikke overrasket. Huset var af nyere dato og havde ingen hemmelige gemmesteder. Ingen skjulte skabe eller løse gulvbrædder. Kun moderne parketgulve og store termoruder med persiener. Villy havde heller intet skrivebord med aflåste skuffer eller skjulte pakker bag i klædeskabet. Han stod op om morgenen, tog bad og gik på arbejde. Når han kom hjem, slog han græsset, spiste aftensmad og så tv sammen med hende. Han var en god mand, måske lidt konservativ, men pålidelig og forudsigelig sådan som Irene mente, at hun ønskede det. Men han havde også dræbt unge piger. Hun kunne forstå, at det havde været blodigt. Hun formåede ikke at isolere sig mod alle detaljer, og han havde fragtet deres lig rundt i deres bil, inden han havde gravet dem ned i granskovene bag de gamle fabrikker. Hun havde ikke kørt i bilen siden da, og havde heller ikke tænkt sig at gøre det.

På det lille glasbord ved siden af hende lå et brev. Hun havde ikke behøvet at åbne det for at vide, hvad det indeholdt, men selvfølgelig havde hun åbnet det. Papirerne i det fortalte hende detaljeret og præcist om datoer og tidspunkter, steder og navne. Det var et tykt brev med masser af papirer. En rejsebeskrivelse der på professionel vis forklarede, hvordan hendes rejse til Mongoliet skulle forløbe. Billetter til flyvemaskinerne, kvitteringer for forudbetalinger og råd og vejledninger i at rejse til fjerne lande. Der var ingen krav til hende. Hun skulle blot indfinde sig, og rejsen ville udspille sig med hende i centrum. Hun ville savne sin stol,

måske. Udenfor lød et bilhorn. Det var taxien. Irene Slauter rejste sig. Nej, hun ville ikke savne den.

Chapter 4

Henry og bien

Henry havde aldrig fået en chance. Hans far forsvandt, inden han blev født, og hans mor flyttede sammen med en ny mand, som ikke havde den mindste smule sympati for andres snotunger. Ikke den mindste smule.

Henrys tidligste minde var et overraskende bistik. Eller i hvert fald havde han i flere år troet, at det var et bistik, for hvilken anden smerte kunne komme farende så pludseligt ud af den blå luft og svide hans kind så slemt? Bien var kommet, da han som treårig havde leget ved bordet i stuen. Han huskede ikke legen, men pludselig var et glas væltet, og dugen var våd og rød. Det var vist ham, der havde væltet glasset, og før han vidste af det, kom bien og stak ham på kinden. Det måtte have været en stor bi, for hans hoved drejede rundt, og hele hans krop flyttede sig. Henry huskede et vist mål af forbløffelse og derefter den hede smerte, der bredte sig over hans kind. Han havde grædt og grædt, men hans mor havde blot fjernet glasset og tørret bordet, mens han stedfar, som sad på stolen lige ved siden af ham, havde gnedet sin hånd. Måske havde bien også stukket ham.

Henry mødte bien mange gange i løbet af sin barndom, men da smertens sande natur gik op for ham, var han for gammel til, at det betød noget. Den var blevet en fast bestanddel af hans liv og på mange måder et af hans mindre problemer.

Det var mændene om natten, han virkelig frygtede. Mændene der kom ind på hans værelse, når han var lagt i seng. Mænd han ikke kendte, som tog dynen af ham. Han havde kaldt på sin mor, men hun var aldrig kommet. I stedet havde stedfaderen hurtigt stået over ham, bien havde stukket ham, og han havde fået at vide, at bien ville stikke meget værre og meget hårdere, hvis han ikke holdt sin kæft.

I årene fra hans var seks eller syv til han blev teenager kom mændene næsten hver nat. Nogle gange var der kun en, andre gange var der flere.

I starten krøb Henry sammen i hjørnet af sengen, men han lærte snart at forstå mændenes signaler og fjøede dem passivt. Hans mors fravær var dog den værste smerte, og i dagtimerne var hun også fjern og kold. Henry tilbragte en del dage hjemme, når han var sygemeldt fra skolen, og opholdt sig for det meste på sit værelse. Sin mad fik han også serveret på værelset. Havde det ikke været for Brumme, ville han have været helt alene.

Bare få det overstået. Så leger vi bagefter, hviskede Brumme til ham, og Henry syntes, at det var en god ide.

Tænk på noget andet. Tænk på at du er sammen med mig, og vi flyver hen over tagene. Se ned på byen og bilerne, der kører rundt på vejene. Under skyerne, men over byen. Der flyver vi to, og her er der ingen, der kan nå os.

Brumme var god til at få Henry væk fra det væmmelige. Intet kunne røre ham, når han var sammen med Brumme. Og det bedste og vigtigste var, at hverken hans mor eller stedfar vidste noget om Brumme. De kunne ikke se ham og ikke høre ham. Han var Henrys helt egen ven. Hans bedste ven.

Det var også Brummes ide, at Henry skulle stikke af. Som trettenårig var Henry godt på vej ind i puberteten, og mændene kom ikke så tit hos ham. Det gav ham mere nattefred, men han kunne stadig få besøg et par gange om måneden. Bie stak ham heller ikke mere. I stedet var stedfaderen begyndt at bruge knytnæver på ham og kaste ham rundt, så han var gul og blå fyldt med hudafskrabninger, og Henry var blevet gammel nok til at forstå, at der let kunne ske noget meget værre.

En eftermiddag var han på badeværelset, da stedfaderen ville ind. Han sad på toilettet og kunne ikke blot afbryde, hvad han var i gang med, da det bankede på døren.

"Åbn døren, Henry. Nu!" lød stemmen ude fra gangen.

Henry vidste, at det var bedst at adlyde ordre, men netop i dette sekund kunne han ikke rejse sig. Der var ikke noget at gøre.

"Jeg er lige straks færdig," kaldte han mod døren.

Tavshed.

Henry mærkede, hvordan hans tarmsystem gik fuldstændig i baglås. Stilheden var larmende, og han vidste, at der var ballade på vej. Han kunne hverken komme videre eller rejse sig. Han var fanget, og når han kom ud, ville ... BANG.

Der lød et brag, da stedfaderen sparkede døren ind, så den ramte Henry og skubbede ham på gulvet. Han slog hovedet mod det hårde

terrassogulv og var klar over, at han lå med bukserne nede og i en særdeles nedværdigende situation.

"Når jeg siger 'åbn døren', så åbner du den. Er det forstået snothvalp?" råbte stedfaderen ned mod ham. Henry prøvede at beskytte sig. Han græd ikke, han var for længst løbet tør for tårer, men han frygtede vreden der tordnede over ham.

Pas på dig selv, hviskede Brumme i øret på ham, og i samme øjeblik følte han, hvordan han blev løftet op.

"Dit fandens lille kræ."

Henry mærkede det næsten ikke, da hans hoved blev banket ind i spejlet, som smadrede omkring ham. Han var ligeglad med, hvor meget han skar sig. Han ænsede ikke, at hans skulder gik af led, da han blev kastet ind i brusekabinen. Det eneste han hørte var Brummes stemme, der endnu engang snakkede ham ind i en hemmelig verden, hvor ingen kunne nå ham.

Vi stikker af i nat, hviskede Brumme. Henry mente, at det var den mest brillante ide, Brumme nogensinde havde haft.

Hvor går man hen, når man som trettenårig er stukket af hjemmefra midt om natten med en skulder, der er gået af led, og hverken har penge, mad eller venner? Det spørgsmål havde Henry svært ved at besvare, da han først havde sneget sig ud af hoveddøren og ned på gaden.

Han havde ventet længe på, at der var ro i lejligheden. Hans mor og stedfaderen sad altid sent oppe og så tv, og han var som sædvanlig på sit værelse. Han skulder gjorde ondt, og han kunne ikke rigtig bevæge armen, men det var intet imod smerten i hans hoved. Den konstante dunken blev overskyldet af regelmæssige bølger af skærende smerter, der føltes som en sløv kniv som skar gennem hans hjerne.

Da lyden fra fjernsynet forsvandt, og stemmerne senere var tavse, vovede han at åbne sin dør og kigge ud i gangen. Alt var mørkt og stille. Ikke engang Brumme havde noget at sige.

Han tænkte ikke på at liste ud i køkkenet og tage noget mad. Han overvejede heller ikke at tage penge fra stedfaderens pung, for selv om han ikke regnede med at se ham igen, gjorde frygten det umuligt for ham.

Forsigtigt og med krummede fødder listede han langs væggen hen mod døren. Her stod hans sko, som han huskede at tage i hånden, og med en kats lette bevægelser fik han åbnet døren og smuttede udenfor. Han vovede ikke at stoppe og tage skoene på i opgangen. Han måtte være på lidt sikrere afstand, før han kunne stoppe, så han listede sig ned

ad trapperne og håbede, at ingen af opgangens andre beboere kom hjem i dette øjeblik.

Heller ikke nede på gaden turde han stoppe for at tage sko på. Først sneg han sig langs husmuren, som om nogle ville høre ham og straks beordre ham ind igen. Først da han rundede gadehjørnet gik det op for ham, at han virkelig var løbet hjemmefra midt om natten. Et øjeblik gjorde tanken ham så skræmt, at han havde lyst til at vende om og snige sig hjem igen. Han satte sig ned for at tage skoene på og opdagede, hvor svært det var med kun en arm. Da han endelig havde fået dem på og havde måttet opgive at binde dem, var lysten til at vende hjem forsvundet. Henry begyndte at gå ind mod byen uden at ane, hvor han egentlig var på vej hen. Det var en følelse af frihed og af håb, der bar ham. En følelse han aldrig havde oplevet før, men som strømmede gennem ham og med sig trak et sus af adrenalin, der hurtigt fjernede hovedpinen. Smerten i armen blev også mindre, jo længere han gik.

Ud på morgenen forsvandt adrenalinen, og Henrys kræfter begyndte også at slippe op. Han var træt og kold, og hans arm var begyndt at gøre ondt igen. Han havde brug for et sted at sove, og tanken om at vende hjem var begyndt at synge sin besnærende sang bagerst i hans hoved. Jo, hans stedfar ville banke ham, men i det mindste ville han komme hjem i sin seng. Og måske, hvis han skyndte sig, kunne han nå hjem og liste ind, før nogen opdagede, at han havde været væk.

Henry stoppede op og så sig omkring. Han befandt sig i en trøstesløs bydel med tomme grunde og forladte fabriksbygninger. Der stod ingen biler parkeret, og der var langt mellem gadelamperne. En bygning fangede hans opmærksomhed, fordi han kunne se en åben dør. Da han kom nærmere, viste det sig, at døren manglede helt, og Henry trådte forsigtigt ind i mørket. Det var helt umuligt at se noget, men efter et par minutter havde hans øjne vænnet sig til mørket, og det lykkedes ham at finde noget, der mindede om en gammel sofa. Eller måske var det nogle madrasser, der lå i en stabel. Faktisk var Henry ligeglad. Han var træt og havde ondt, og lige nu måtte han bare ligge ned sove et par timer. Tankerne havde svirret rundt i hovedet på ham hele natten, men han havde ikke overskud til at tænke mere eller være bange mere. Forsigtigt lagde han sig ned på sofaen eller madrasserne og få øjeblikke efter sov han.

I drømmen var han hjemme igen. Han lå på gulvet i badeværelset, og døren var lukket. Ude fra gangen lød hans stedfars stemme.

"Jeg skal nok finde dig, dit lille kræ. Lige meget hvor du gemmer dig, skal jeg nok finde dig." Stemmen var ikke bare vred, den var rasende, ja faktisk blev den helt skrigende, frådende vild, jo længere drømmen skred frem. Henry lå blot på gulvet, hans arm gjorde ondt, og han håbede på, at stedfaderen ikke ville finde ham her. Men på en eller anden måde var han i sikkerhed der på gulvet. Stedfaderen kunne ikke se ham, han var usynlig.

Døren splintredes, som Henry havde forventet det, og hans stedfar trådte ind. Men det var ikke hans stedfar. Henry skreg i søvne. Det lignede ham lidt, men det var et stort behåret væsen, en slags muteret ulv eller bjørn med lysende gule øjne og lange, skarpe kløer. Bæstet kunne lige knibe sig ind gennem hullet, hvor døren havde siddet, og dets snude vibrerede ivrigt som for at lugte Henry.

"Jeg ved du er her," knurrede dets dybe, sultne stemme. "Jeg kan lugte dig. Du stinker. Du stinker af lort. Føj for satan dit lille kræ."

Henry lå som forstenet. Angsten havde låst ham fast i fosterstilling, mens bæstet stirrede rundt i rummet og snusede efter ham. Hans eneste håb var at forblive usynlig, men kunne det lade sig gøre? Hans arm gjorde forfærdeligt ondt, og han udstødte et lille piv af smerte.

Pludselig stivnede bæstet og vendte sit blik mod ham.

"Så der gemmer du dig kræ."

Henry begyndte at græde i søvne.

Edderkroppen

Manden åbner døren. Træder ind. Lukker døren efter sig. Hænger frakken på knagen. Sætter skoene på gulvet. Går ind i stueen. Sætter sig i stolen. Åbner avisen. Læser. Ser ikke edderkoppen på gulvet bag sig.

Telefonen ringer. Manden tager telefonen fra lommen. Trykker på knappen. Siger "Hallo". Flere edderkopper bag stolen. Nogle på væggen. Små og store. Manden ser intet. Fører samtale med kollega. Ringer af. Lægger telefonen på bordet. Åbner avisen på ny. Edderkop kravler op ad håndvasken i køkkenet.

Mand rejser sig. Lægger avisen i stolen. Går ud i køkkenet. Måske halvtreds edderkopper under loftet. Mand åbner køleskabet. Tager øl. Lukker køleskabet. Vender sig og åbner skuffe. Edderkop på undersiden af skuffen falder ned mellem hans fødder. Mand tager øloplukkeren. Åbner øl. Lægger øloplukkeren tilbage i skuffen. Lukker skuffen. Drikker mere øl.

I stuen bag stolen. Sort af edderkopper. De samler sig. I en hær. I en bunke. En sort form af ben og kroppe.

Manden går op ad trappen. Går ind i soveværelset. Tager slipset af. Hænger det på stoleryggen. Bag ham kravler edderkopper ud fra sengen. Under dynen. Fra hovedpuden. Skjorten tages af. Hænges på samme stoleryg. Dækker to edderkopper på slipset.

I badeværelset. Mand åbner vandhanen. Plasker koldt vand i hovedet. Edderkopper kommer op fra toilettet. Mand tager håndklædet. Tørre ansigtet. Vender tilbage til soveværelset. Tager t-shirt fra skabet. Mand ifører sig t-shirt.

Bag stolen. I stuen. Edderkopper er gået i symbiose. Definerer nu to søjler. Samler sig i en meters højde. Flere edderkopper iler til. Indgår i skabelsen. Alt kribler og krabler. Søjlerne begynder at tage solid form. Skjules kun lige af stolen.

Manden vender tilbage til stueen. Kigger efter fjernbetjeningen. Ser den i stolen. Tager fjernbetjeningen. Tænder for tv'et. Skifter kanal.

Skifter igen. Igen. Igen. Manden ser tv-udsendelse. Sætter sig. Stor edderkop når lige at pile væk fra stolen. Stor som en kiks. Manden læner sig tilbage. Lægger fødderne op på bordet. Ser tv. Bag stolen vokser skabningen. Tusinde edderkopper bliver til en. Manden lukker øjnene. Døser. Blunder.

"Hej skat." Kvinden hilser på manden. Manden vågner i stol. "Åh." Manden strækker sig. "Hej skat." Tusmørke. Kvinden tænder lyset over spisebordet. Manden rejser sig. "Jeg drømte vist." "Om mig?" Kvinden smiler. "Måske." Manden smiler tilbage. Kvinden går hen til manden. "God dag?" "Okay. Og dig?" "Det sædvanlige." Manden holder om kvinden. Deres ansigter nærmes. Manden kysser kvinden. Ser ikke edderkoppen. Edderkoppen piler hen over gulvet. Op ad kvindens ben. Borer sig ind i hendes ben lige bag knæet. Bliver et med hende. Med alle de andre edderkopper. Kvinden kysser manden.

Mand ser edderkop på spisebordet. Samler den op. "Du har glemt en." Kvinden kigger på edderkoppen. "Det er ikke en af mine." Manden og kvinden ler. Manden kvaser edderkoppen mellem fingrene.

Lmans hårde landing

Lman stirrede mod de to sole, der fjernede enhver skygge på planetens overflade, fordi de stod præcist modsat hinanden på himlen. Det var som at opholde sig i et videostudio, men der var ingen kameraer her. Han var helt alene, nødlandet på en planet uden liv og nu så ensom, at selv hans skygge ville have været velkomment selskab.

Det stenede ørkenlandskab var gulligt, og der ingen spor af vand eller planteliv. Lman traskede hen under rumskibets vinge for at finde en anelse dække for solenes stråler. Er det her, jeg dør? tænkte han ufrivilligt. Tanker lader sig ikke styre, og Lman var klar over situationens alvor. Han havde forsyninger nok til en lille uge, og så var det godnat.

Problemet var, at der ikke var noget som helst i horisonten. Der var ingen grund til at blive ved skibet, men der var heller intet, der kunne lokke ham i enten den ene eller den anden retning. Der var fladt og gult og varmt overalt. Et nyt tanke strejfede ham; han kunne flikke en hængekøje op og montere den under vingens skygge. Der kunne han så lægge sig og dø. Så ville han i det mindste være komfortabel. Men tanken blev hurtigt fejlet bort. Lman var endnu ikke parat til at overgive sig.

Okay. Status. Et. Der var ingen, der vidste, hvor han var, og ingen ville savne ham, så der ville ikke komme nogen og redde ham. To. Skibet kunne ikke repareres. Eller rettere: han kunne ikke reparere skibet. Tre. Det er umuligt at opretholde livet i en ørken uden forsyninger, og hans forsyninger var meget sparsomme. Fire. Han skulle dø.

Tanken om hængekøjen dukkede op igen.

Fem. Han havde brug for en skovl. Det var en usandsynlig mulighed, indrømmede han, da han rev et varmeskjold af rumskibet, men den skulle prøves. Med stålpladen i hånden gik han nogle skridt væk og valgte et sted, et hvilket som helst sted for alle steder var ens, og begyndte at grave. Jorden var hård og stenet, og selv når han lagde kræfterne i, var det svært at få hul på den øverste, tørre skorpe, men Lman blev ved, og

efter ti minutter var han kommet ned til flere sten. Nogle af dem var så store, at han måtte lægge stålpladen til side og flytte dem med hænderne, før han kunne komme videre. Sveden sprang af ham, og han vidste, at han mistede værdifuld væske, men hvad pokker gjorde det? Hvis han ikke fandt noget i jorden; planteliv, dyr, vand, et eller andet, måtte han indse, at denne elendige planet intet havde at tilbyde ham. Og det var præcis den konklusion han nåede til, da han faldt om.

Idiot! tænkte han, da han lå i sit halve meter dybe hul og mærkede verden svimle omkring ham. Han stod i bagende hede i sin rumdragt og gravede et hul. Det måtte ende galt. Havde han gravet sin egen grav? Efter et minut eller to tog han sig sammen og kravlede over til skibets skygge efter en tår vand. Efter endnu en pause lukkede han øjnene og faldt i søvn.

Lman vågnede hostende, da bølgen skyllede ind over ham. Det var næsten mørkt, og han var drivvåd. Vandet nåede helt op til kanten af hans rumdragt og var allerede begyndt at vaske ned i den. En bølge havde ramt ham i ansigtet og vækket ham. Han havde ikke tid eller åndsnærværelse nok til at være forvirret. Hans krop aktiverede selvstændigt sit overlevelsesinstinkt og fik Lman på benene. Det regnede ikke. Men hvorkom vandet fra. Det var nat, men ikke mørkt. Lman stirrede op. Fire fuldmåner. Ja hvorfor ikke. Hvor meget ville vandet stige? Han klatrede op ad stigen og stillede sig på vingen. Han frøs, og vandet skvulpede rundt om hans fødder. Der var vand i dragten til næsten op til knæene. Hvis vandet blev ved med at stige, og bølgerne blev større, måtte han forsøge sig i sit rumskib og håbe på, at han kunne flyde med strømmen. Men lastlugen stod åben.

Da han tidligere havde været svimmel af tørst, havde han åbnet en luge nederst på skibet for at få fat i noget vand. Den luge stod stadig åben og fungerede som et hul i skroget på et synkende skib. Ned ad stigen igen, der var en kraftig strøm i vandet, der næsten trak benene væk under ham. Lugen sad under skroget, og han måtte holde fast i landingsstellet for at nå derhen. Vandet nåede ham til livet nu, og om kort tid ville det trænge ind i skibet. Det var en underlig planet med ørken om dagen og oversvømmelse om natten, tænkte han, da han smækkede lugen i. For få timer siden havde han prøvet at acceptere, at han skulle dø af tørst, og nu var der en reel chance for, at han skulle drukne i stedet. Sigtbarheden var på mindre end en meter, men Lman behøvede ikke at se længere. Han huskede tydeligt landskabet fra tidligere. Landskabet uden konturer eller forhøjninger. Den flade horisont der strakte sig 360

grader omkring ham. Ingen bakker, ingen klipperformationer, ingen bjerge i det fjerne med løfter om skyggefulde grotter eller vandløb. Og nu, med disse voldsomme vandmassers ankomst, savnede han i endnu højere grad et højdedrag, der kunne give ham fast grund under fødderne. Men der var kun flad grund og vand.

Lman mærkede skibet rykke sig og skyndte sig hen til stigen. Om få øjeblikket ville vandet nå vingerne, og snart ville skibet være hans ø. Hvis bare han kunne komme op i cockpittet og lukke sig inde, burde det flade terræn på den anden side være hans garanti for, at skibet ikke ville støde ind i noget. Lman fik fat i stigen og kravlede op. Da han svingede benet ind i cockpittet, drejede skibet en halv gang og rettede sig som en sejlbad efter strømmen. I en fart fik han sat sig og lukket cockpittet. Skibet vuggede stille, og kort efter kunne han mærke, at det blev løftet som af blide hænder og båret fremad. Hans rumskib var ikke lavet til at sejle, og det havde intet ror, men det var tæt og tørt, og foreløbig havde han intet valg end at lade sig flyde med strømmen. Lyset fra instrumenterne var hans eneste selskab nu, og så det igle-lignende væsen der havde sat sig på hans hånd.

Lman stirrede på den lille, slibrige organisme, der havde udvalgt hans hånd som sit næste måltid. Rumskibet blev kastet omkring i bølgerne, men han kunne intet se ud af cockpittets vinduer. Han vidste, at der ikke havde været forhindringer at se nogetsteds, da det var lyst, men han var stadig bekymret for, at om skibet skulle brage ind i noget. Intet var umuligt på denne underlige planet, hvor nat og dag var adskilt af tørke og oversvømmelse. Lige nu måtte han dog koncentrere sig om parasitten, der havde stukket tænderne i hans blodårer. Lman kunne, at den langsomt voksede, og han tænkte på iglerne på sin hjemplanet. Når man fjernede dem, blev såret ved med at bløde i dagevis, fordi iglen efterlod noget gift der forhindrede blodet i at koagulere normalt. Faktisk var det bedst at lade iglen spise sig mæt, hvorefter den frivilligt ville slippe offeret. Men dette var ikke en igle. Det var en fuldstændig ukendt slimklat, der var ved at drikke hans blod og fylde ham med hvem ved?

Med et hurtigt ryk trak Lman iglen af sig, og mens en stråle af hans blod skød op fra hans hånd og sprøjtede ud over cockpittet, skreg uhyret fra de røde munde, der sad under dens mave. Halvdelen af bæstets klør sad stadig i hans hånd, og dens krop vred og vendte sig mellem hans rystende fingre. Hvor skulle han gøre af den? Han kunne ikke åbne cockpittet og smide den ud uden at oversvømme skibet. Lman var ikke i tvivl om, at han havde gjort det rigtige ved at fjerne dyret, men problemet var

pludselig vokset. De små kæber snappede efter blod, og han vendte og sig fra side til side, søgende efter et eller andet der kunne indeholde den lille blodsuger. Der lå et par handsker, men de ville ikke holde længe mod de skarpe tænder. En flaske med vand duede heller ikke. Åbningen var for lille til den opsvulmede og blodfyldte krop. De hylende skrig drev ham til vanvid, og Lman genovervejede at åbne cockpittet, da han kom i tanke om skibets vacuumkammer.

På rejser i rummet kunne det menneskelige legemes funktioner ikke ignoreres, og affaldshåndteringen blev behændigt varetaget af et uhyre effektivt vacuumsystem. Af pladshensyn var systemet indbygget direkte i pilotens sæde, hvor det kunne åbnes og aktiveres med få greb. Lman rejste sig halvt fra sædet og støttede med hoften på et sidepanel, mens han åbnede for vacuumkammeret. Han kastede et sidste blik på det lille rasende monster, han holdt i hånden. Det var definitivt ikke en igle, men snarere et rovdyr. Først nu så han de små trevler, der hang i dyrets sorte tænder. Var det kød? Var det hans kød? Lman gøs og smadrede dyret ned i kammeret, forseglede det og aktiverede vacuumfunktionen. Lydende stoppede øjeblikkeligt.

Lman lod sig falde ned i sædet og kastede et blik på sin hånd, hvor blodet flød fra et blåsort sår. Store dele af cockpittet var smurt ind i blod, og det gik op for ham, at han måtte rense såret og lægge en bandage i en fart, hvis han ikke skulle forbløde. Inden han kom nåede at foretage sig noget i den retning, oplevede han dog et gevaldigt sug i maven, da bølgenes kasten omkring forsvandt og skibet begyndte at falde hurtigt.

Lman landede hårdt.

Mikael siger

Godaften hr. betjent. Ja, jeg ved godt, at jeg kørte for hurtigt. 162 kilometer i timen? Så meget? Nej, det så jeg ikke. Ja, jeg ved godt, at det er alt for hurtigt, men ser De, jeg må ud til Ølstuen i en fart. Min bror er derude, og han, ja, han er vist kommet til at gøre noget dumt. Sådan er min bror desværre. Han har altid haft svært ved at styre sit temperament. Engang slog han en af sine kammerater med et stykke legetøj, så knægten måtte sys hen over øjet. Han fik et vældigt ar. De kender ham måske? Anders Nielsen, ham vognmanden. Nå, ikke.

Men Mikael, det en af vores venner, ringede for lidt siden. Jeg var gået i seng, men han sagde, at Karsten havde banket Janni i gulvet ude på Ølstuen. Det er ikke første gang, Karsten har været lidt hård ved hende, og Janni kan sgu' også være lidt bitchy, men han har aldrig banket hende. Ikke så vidt jeg ved. Men nu sagde Mikael altså, at jeg hellere måtte komme ud og hente ham, før det gik helt galt.

Ja, det er naturligvis livsfarligt at køre så stærkt. Men det er desværre også livsfarligt at lade Karsten løbe linen ud. Altså, måske skulle jeg ikke sige livsfarligt, det er måske et dumt ord, men når det slår klik for Karsten, er det kun mig, der kan få ham ned på jorden. Jeg ved ikke hvorfor, men ingen andre kan nå ind til ham, når han er sådan, og det er jo egentlig sært, ikke? Jeg mener, han er så flink og charmerende til daglig, og det er sgu' ikke øllerne, der gør ham ond. Nogle gange, jeg ved ikke, så er det bare som om trykket i kedlen bliver for højt. Som om Karsten ikke rigtig kan finde ud af at lette på ventilen i ny og næ. Som om den skal sprænges op af fuldt damptryk. Så skal man ikke være i nærheden, og man skal slet ikke tirre ham. Og Janni hun kender altså alle Karstens knapper, Hun ved virkelig, hvor hun skal stikke til ham.

Var De forresten ikke selv med, den gang I fangede ham nede ved åen? Dengang han havde mulet smeden? Ja, det tænkte jeg nok. Den gang ville jeg ikke have kunnet stoppe ham. Der var han helt vild. Og smeden kunne i hvert fald heller ikke stoppe ham. Stakkels mand. Han

var sgu' en frisk fyr, men han er blev livstræt i den kørestol. Jeg ser ham ikke så tit mere, men de siger, at han sidder derhjemme og ser fjernsyn hele dagen. Øjeblik, det er min telefon. Det er nok Mikael.

Ja. Ja. For satan da. Godt. Nej, jeg er på vej, men jeg blev stoppet. Ja af politiet, hvem ellers? Ja-ja. Ja. Jeg kommer, så snart jeg kan. Ja, jeg ved det. JA JA. Jeg ved det godt. Ja. Okay. Hej.

Det var Mikael. Han siger, at de har ringet efter en ambulance. Det er Janni. Hun har mistet bevidstheden. Han sagde, at hun blødte fra ørerne. Det er ikke godt, vel? Jeg mener, hvornår bløder man fra ørerne? Ikke fordi man har fået et spark i røven eller et slag i maven, vel? Så er man blevet ramt i hovedet, ikke? Shit. Shit-shit-shit. Jeg må derud. Kan De ikke se det? Jeg må derud og stoppe ham. De kender jo Karsten. Han er skidesød og sjov. Sådan kender alle ham. Ligesom den gang han skovlede sne for gamle fru Enevoldsen en hel vinter og handlede ind for hende og alt muligt. Og det var sgu' ikke for at hun betalte ham eller noget. Det var bare fordi, han gerne ville hjælpe hende, når nu hun ikke havde andre. Eller da han optrådte som fin dame til byfesten for at samle penge ind til at dække underskuddet. Ikke også? Der er sgu' så meget godt i Karsten. Det er bare smadder ærgeligt, at han har den der mørke side. Jeg aner ikke, hvor den kommer fra. Man tror jo ellers altid, at sådan noget stammer fra barndommen, men vi drenge manglede aldrig noget, og far bankede os aldrig. Det var en god barndom, og der var slet ikke noget med traumatiske oplevelser eller sådan noget, som kunne forklare det. Karsten er vist bare født med det der problem.

Ja, det vil nok være fint, hvis de kørte med derud. Ja. Ja, det der med hastigheden, det snakker vi om senere. Det er okay. Man hør, når vi kommer ud til Ølstuen, ikke? Så lad mig tage fat i ham, ikke? Lad være med at true ham, så bliver det bare værre, og ... for satan, hvad vil han nu?

Ja Mikael? Hvad? Er han der nu? Fuck. Nej. Nej det kan jeg ikke. Nej for satan. Få ham væk. Find på noget. Jeg er på vej.

Nu er den helt gal, mand. Jannis bror er kommet. Kender De Jannis bror? Ham den store med overskægget. John. Mikael siger, at han vil have fat i Karsten, og Karsten er ikke den der stopper. Ikke som han er nu. Men John kan fandeme krølle Karsten sammen som en øldåse. Når John ser sin søster ligge på gulvet og bløde ud af ørerne, fuck, hvad hvis det er noget alvorligt?. Når John ser det, så smadrer han Karsten. Jeg mener, han ødelægger ham. Vi må derud. De må stoppe John. Han har en voldsdom for det han gjorde mod brødrene ude fra Kernegården. Det var fandeme uhyggeligt. Lars kan jo stadig ikke løfte mere end en

kaffekop, og Lasse - ja, jeg tror sgu' ikke, at han nogensinde bliver sig selv igen. De fylder ham med så meget medicin, at han hverken kan tænke eller tale. Men hvor lang tid sad John inde? Var det tre måneder? Det var sgu ikke ret meget, når man tænker på, at han ødelagde brødrenes liv.

Ja, det lyder fornuftigt. Brug radioen. Vi får nok brug for hjælp. Jeg kan ikke stoppe John, og med al respekt, det kan De nok heller ikke. Er de bevæbnet? Jeg mener, har De en pistol? Nå, OK. Ja, for jeg tænkte, at med en pistol kan man vel stoppe hvem som helst. Jeg har aldrig prøvet at skyde med en rigtig pistol. Salonrifler selvfølgelig. Det har alle drenge jo prøvet. Og en enkelt gang har jeg affyret en jagtriffel. Hold kæft et stød det gav i skulderen. Men aldrig en pistol. For satan, hvad nu hvis John er bevæbnet? Fuck. Jeg må hellere ringe.

Hallo. Mikael. Det er mig. Jeg tænkte, er John... Hvad? Hvad? Nej. Nej. Er du sikker? Hvad så du? Nej. Kan du se ham? Fuck. Åh fuck. Nej. Jeg klarer det. Ja ja. Jeg skal nok, jeg, jeg finder ud af det.

Det var Mikael. Nå ja, jeg ringede jo selv op. Det hørte De. Vi har brug for en ambulance mere. Mikael siger... Mikael siger... undskyld mig...

Syv dage med Marilyn

En dag blev det tydeligt, at nogen trods verdenssamfundets kollektive forbud havde fiflet med menneskekloning. På denne dag dukkede Marilyn Monroe eller rettere sagt hendes genetiske klon op på LA Times online redaktion. Det var utvivlsomt Marilyn med det samme sødmefyldte smil, de fantastiske kurver og det blonde hår. Hvis man var i tvivl om hendes genetiske ophav, skulle hun bare åbne munden. Det var Marilyn Monroess stemme. Ingen tvivl om det.

Nyheden var på nettet inden for en halv time med både tekst og billeder, og den blev hurtigt fulgt op af videoklip og videnskabelige data, der understøttede hendes historie. Med sig havde hun bragt uddybende, men anonyme, informationer om, hvordan hun var blevet skabt. Ikke at disse berørte hende synderligt. For Marilyn selv var hun en kvinde som alle andre, og hun følte sig ikke beslægtet med originalen ud over den ydre lighed.

Dagen efter var historien dominerende i alle verdens medier både online og offline. Alle andre nyheder blev redelegeret til side fem og seks i aviserne eller vist som tilfældigt fyldt sidst i nyhedsudsendelserne. To tidligere sovjetrepublikker gik i krig med hinanden, men ingen tog sig af det. En skuespiller, der i sin karriere havde indspillet flere James Bond-film sprang ud som homoseksuel, men alle var ligeglade. Det hele handlede om Marilyn, og nogle elskede hende, mens andre hadede hende. Måske hadede de hende ikke personligt, men de hadede, at nogen havde klonet et menneske. Det var et etisk skråplan, sagde de moderate. En forbrydelse mod menneskeheden, råbte de overbeviste. En fornærmelse af alt heligt skreg de religiøse. Andre igen elskede, at Marilyn var vendt tilbage, og de ønskede brændende at møde hende. Nogle ville have klonet andre kendte mennesker. Elvis var meget efterspurgt, og nogle få ville have flere Marilyn'er. Der var også mange, der ville have klonet afdøde familiemedlemmer ud fra en hårlok eller et par sutsko.

På tredjedagen kunne Marilyn oplyse, at hun havde modtaget henvendelser fra ikke færre end otte producere, der ønskede at indspille film med hende. De havde allerede manuskripterne parate; erotiske thrillers, hvor Marilyn blev eftertragtet og forfulgt af psykopatiske mordere, eller erotiske komedier, hvor Marilyn blev eftertragtet af flere mænd og de forviklinger, det måtte indebære samt erotiske film, hvor Marilyn blev eftertragtet af muskuløse mænd med glinsende overkroppe, der på forskellige måder inviede den nye Marilyn i kærlighedens mange fysiske manifestationer.

Den fjerde dag gik Marilyn Monroe's familie til retten for at få nedlagt forbud mod, at Marilyn benyttede navnet Marilyn Monroe, at hun indspillede film eller på anden måde optrådte som Marilyn Monroe, og at hun udtalte sig til medierne som Marilyn Monroe. Hun var ikke Marilyn Monroe, var deres argument. Selv om hun besad den nøjagtigt samme krop, besad hun ikke Marilyn Monroes sjæl og sind. Hun var ikke Norma Jean Baker. Hun var ikke en del af familien. Hun var et videnskabeligt misfoster, en fornærmelse mod mindet om Marilyn Monroe og en falskner, en fupmager og en charlatan. Kort sagt søgte familien forbud mod, at Marilyn på nogen måde blev forbundet med Marilyn Monroe og især mod, at hun tjente penge denne forbindelse. I hvert fald ikke uden at godtgøre familien.

Dag nummer fem startede med en dommer fra Texas, der som følge af et sagsanlæg fra en række retsindede borgere afsagde en dom, der forbød Marilyn at eksistere. Ikke nok med at hendes skabelse og eksistens var ulovlig ifølge Texas' og verdens love om kloning. Hun ejede heller ikke retten til Marilyn Monroes gener og dermed ikke retten til sin egen krop. Ifølge Texansk ræsonnement var den eneste udvej derfor, at hun meldte sig til ordensmagten i Texas med henblik på afvikling. Med andre ord henrettelse og kremering.

Marilyn var mod al forventning rolig og afslappet på sjattedagen. Hun var kommet forberedt på alle de udbrud og holdninger, der blev sat frem mod hende, og responderede via medierne konsekvent med Marilyn Monroes elskelige og overvindende facon. Hun spillede ikke naiv eller uskyldig, men fortalte frejdigt og for åben skærm, at hun hverken var jomfru eller til salg. På sin afvæbnende facon fastholdt Marilyn, at hun ikke var ansvarlig for sin egen eksistens, og at hun beundrede Marilyn Monroe, men at hun fastholdt sin ret til at leve et fuldt og komplet liv lige som alle andre i denne verden.

På den syvende dag brød en fan af Marilyn Monroe ind i Marilyns hotelværelse og skød hende otte gange, mens hun stadig lå i sin seng.

Syv skud fordelt i hjerte, lunger og andre indre organer. Et skud i ansigtet, helt tæt på, så det var eksploderet og aldeles uigenkendeligt. Ironisk nok måtte der DNA-analyser til at fastlå, at liget virkelig var Marilyn, og en begravelse fandt aldrig sted. Hvor Marilyn's jordiske rester endte fik ingen at vide, men et sted i verden fortsatte hendes skabere deres arbejde. De mente at have fået fat i noget meget gammelt DNA. Cirka 2000 år gammelt. De var meget spændte.

Springform

Ørkenens stenede tørke er grusom og smuk, den havde i årevis trukket i min fantasi med sine skjulte hemmeligheder. Da jeg stod i kviksand til livet, som begyndte at rende ud, indså jeg, at jeg snart selv ville være en skjult hemmelighed.

Det var tidligt på formiddagen, og jeg var ellers i springform, men den lavtstående sol bagte mig som en sandkage. Langt borte ved min verdens ende rejste de evige bjerge sig, og over mig fløj en ørn som vel sagtens var en ørn til at flyve. En par kakti stod ubevægelige nærvæd, hvilket er helt normalt for kakti, der kan stå i over hundrede år uden at stikke nogen. Jeg ønskede mig intet højere end at omfavne dem.

Kviksandet slugte mig yderligere, når jeg bevægede mig, så jeg besluttede mig for at stå stille. Essensen af mit liv virkelig. Enhver bevægelse går i retning af døden, så hvorfor ikke holde op med at leve livet, så det kan vare evigt. Jeg huskede alt, hvad jeg havde glemt og opdagede, at man intet glemmer. Man husker bare ikke på det. Jeg havde ikke forgiftet mig med ægteskab eller forspist mig i kærlighed. Ingen børn havde fyldt min tilværelse med legetøj eller mine nætter med barnegråd. Mulige venner havde jeg på elskværdig vis vendt ryggen for at undgå konfrontation.

Jeg maler. Jeg er kunstner. Jeg fokuserer og fikserer det centrale i maling på lærred. Når momentet er frosset foran mig, pakker jeg det ind, så det ikke kan slippe ud. Så det kan vare evigt. Jeg ønsker at besidde øjeblikket, dog ejer jeg ikke en stol. Jeg har en seng, men man kan ikke belægge et sekund. Forgyldte det måske. Polere og fernisere det. Men kun et øjeblik, så krakelerer det. Derfor maler jeg det mit. Jeg vælger mine motiver snævert. Mest naturen og byen, men også dagen og natten. Livet og døden selvfølgelig. En sjælden gang det gode eller det onde. Aldrig mennesker. Mine malerier er som romaner uden dialog. Som instrumental musik spillet af usynlige fingre.

En slange slangede sig ubesværet hen over kviksandet, og midt i min frygt for at dø blev jeg rædselsslagen for dens dræbende bid. Når nøden er størst, er fantasien en lille djævel, og i ørkenen er i ensomheden en ussel ven. Mit hjertes højlydte bankem skræmte den vekselvarme væk.

Jeg så ikke andre dyr, og de bekymrede mig ikke. Kviksandet beskyttede mig. Intet rovdyr ville vove sig herud for at angribe mig. Jeg ville være i fuldstændig sikkerhed, mens jeg døde.

Ved middagstid stod jeg i til hagen. En mand på cykel kom forbi i stramt tøj, flammende cykelhjelm og sortkantede briller som radarusynlige fly. Ville han hjælpe mig? Nej. Han ville hellere se mig dø. Han havde aldrig set et menneske dø.

I det mindste var jeg ikke alene.

From the same author on Feedbooks

Max Brants missioner 1: Det underjordiske tårn (2004)

Det underjordiske tårn er en roman om strålevåben og magtbalancer.

Max Brant er agent for den europæiske efterretningstjeneste, og han har et problem. Et underjordisk tårn fra fortiden er ved at falde i hænderne på en gruppe internationale forbrydere. De vil bruge tårnets mægtige strålevåben til at bestemme over hele verden.

Max Brant må for enhver pris forhindre, at det sker, men stærke kræfter forsøger at stoppe ham. Den amerikanske regering vil have strålevåbnet, som er stærkere end nogen atombombe. De har sat deres bedste agent til at finde Max Brant, før han kan nå at slippe væk med det underjordiske tårns hemmeligheder. Men agenten har også et personligt regnskab at gøre op med Max. Imens bliver gode soldater hakket i småstykker i tårnet...

Sidste skib fra Jorden (2005)

Seks mennesker lå i hver sin dvalekabine ombord på Palladium. Ingen af dem mærkede, at stjerneskipet startede sine motorer og brød sit kredsløb om den døende planet. Ingen af dem trak vejret, deres kroppe overlevede kun med computernes hjælp.

Engang om mange tusinde år ville de måske vågne igen. Under dem ville de se en ny planet, parat til at modtage dem og parat til at blive udforsket. Men mindet om Jorden ville altid leve i dem, og håbet om at vende tilbage ville aldrig dø.

Hvem er Douglas Adams (2005)

Historien om Douglas Adams er i høj grad historien om hans forfatterskab. Skæbnen, hvis man tror på den slags, ville nemlig, at Douglas Adams var på rette tid og sted med den rette historie. Tiden var 1978, stedet var den britiske radio BBC og historien var *The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy*. Før denne tid havde Douglas uden synderlig succes kæmpet for at ernære sig som forfatter, men efter hans humoristiske science-fiction radiohørespil blev sendt på BBC, blev han et kultikon og hans bøger bestsellere. Man kan dårligt fortælle om personen og forfatteren Douglas Adams uden samtidig at fortælle historien om *Håndbog for vakse Galakse-Blaffere*, som bogen kom til at hedde på dansk.

Hvem er John Grisham (2005)

John Grisham satte egenhændigt retssalsdramaet på forlagenes dagsorden, uden det egentlig var hans plan. Han skrev sin første bog, *A Time To Kill*, uden ambitioner om penge og berømmelse. Historien pressede sig bare på og krævede at blive skrevet ned. Men kun fem år efter den første udgivelse læste alle pludselig John Grisham. Mennesker, der ikke havde åbnet en bog siden skoledagene, stod i kø hos boghandleren, når den nye Grisham-bog udkom.

Hvem er Stephen King (2005)

En god bog er svær at lægge fra sig, og Stephen King er en af de forfattere, der har skrevet mange gode bøger – hvis man kan måle den slags ud fra antal solgte bøger og hengivne fans. Hans popularitet beviser menneskers morbide fascination af det, det skræmmer os allermost. Om det er at blive holdt fanget mod sin vilje, at miste sin forstand eller opdage, at ens barn er blevet misbrugt, så har Stephen King skrevet en bestseller om det.

Max Brants missioner 2: Mumiens kuglepen (2005)

Mumiens kuglepen er en roman om tidsrejser og lejemord. Den europæiske agent Max Brant har to timer til at redde en mand fra at blive slået ihjel. Men han ved ikke, hvem han skal redde. Eller hvor manden er. Det vigtigste spørgsmål viser sig dog at blive "hvornår?"

Max Brant har kun et gammelt billede af en dame og datoen 28. november 1922. Og så har han en mystisk lommecomputer, der hverken er en computer eller en telefon. Men den er nøglen til at redde den mystiske mand.

Inden de to timer er gået, har Max Brant været Jordan rundt og opdaget en fjende, der har dusinvis af historiske mord på samvittigheden. Spørgsmålet er, om Max kan nå at forhindre endnu et attentat. Den mystiske mand viser sig nemlig at være en meget kendt og vigtig person.

Amerikanergården (2006)

Ingen af os har nogensinde fortalte vores forældre om det, der skete på Amerikanergården. Vi ville have fået en frygtelig ballade for at gå derind og endnu mere ballade for ikke at have ringet

efter hjælp. Sådan er forældre. Det ved jeg i dag, hvor jeg selv er far. Kærligheden til børnene kan komme til udtryk på mange forskellige måder. Også som skidebatter af den anden verden.

Gentagelser i Terminalbaren (2006)

Det var kun hendes fjerde aften i Terminalbaren, da hun så drengen første gang. Han var vel ikke mere end syv år gammel, og han så fortabt ud, sådan som han stod og ventede alene i ankomsthallen. Tøjet virkede lidt for stort, og hans hvide FCK-kasket med den blå løve sad skævt. Ikke skævt på den måde som børn sætter deres kasket for at være smarte, men skævt på en forkert måde. Som om den var halvvejs rykket af hovedet, uden han havde opdaget det.

Max Brants missioner 3: Døde mænds drømme (2006)

Døde mænds drømme er en roman om teleportation og terrorisme.

Hvad er en "beskidt" bombe? Det finder den europæiske agent Max Brant ud af, da han kastes ud i en hæsblæsende jagt mod tiden i Bruxelles gader. Nogen vil udslette den europæiske unions regering på den mest dramatiske måde.

Men hvad har det at gøre med et gammelt skib, der dukker op alle mulige steder i verden med lasten fuld af underlige, gamle maskiner? Og hvad har den europæiske regering at gøre med gamle guder og menneskeofringer?

Max Brant bryder sig ikke at være et skridt bagud i kampen mod en ukendt fjende, der har et gammelt regnskab at gøre op med Europa. Og han bryder sig slet ikke om, at bomberne på uforklarlig vis springer om ørerne på ham. Men den største bombe er ikke sprunget endnu.

Den hemmelige remse (2008)

Da det blev efterår, begyndte Martin og Marie at høre mærkelige lyde oppe fra loftet. Og da det blev Alle Helgeners Aften, bankede og hylede ånderne på loftlemmen. Martin og Marie var sikre på, at de ville komme ned og jage dem ud af deres nye hus, så derfor besluttede de sig for at gå over til byens gamle kone for at få hjælp. Nogle sagde, at hun var en heks. Martin og Marie vidste ikke, om det var rigtigt, men hun lignede i hvert fald en heks.

Hjerter krig (2009)

En sribet kat kom susende ud fra en af portene – nok på flugt fra børnenes vilde leg. Den forsvandt ind under Trabanten, hvor den var i sikkerhed. For nu.

Pludselig kom også en mand susende. Han rundede et hjørne og stæsedede ned ad gaden. Det grå jakkesæt og de pæne sko afslørede, at han ikke løb for sit helbreds skyld. Og dog. Han gispede efter vejret og overvejede et øjeblik at skjule sig i Trabanten, men forkastede så tanken.

For åbenlyst, tænkte han.

Hjemmecomputerne fra 1980'erne (2009)

Selv om hjemmecomputerrevolutionen startede i USA sidst i 1970'erne, fokuserer denne bog på årene 1980-85 i Europa. Det var nemlig i disse år, de fleste hjemmecomputere blev lanceret. Genkender man navne som Commodore 64, ZX Spectrum og Amiga, vil man nyde dette essay om hjemmecomputerens indtog foran familiens farve-tv.

UNIX, Internet & Fri Software (2009)

UNIX og Internet fyldte 40 i 2009, men alderen til trods er der stadig mange, der aldrig har hørt om systemet. Heller ikke selv om deres bredbåndsforbindelser, mobiltelefoner og netbank alle er afhængige af UNIX for at fungere. Denne bog er et tillykke med fødselsdagen til UNIX og Internet samt en hyldest til Fri Software, der har muliggjort udbredelsen af verdens bedste operativsystem.

Bussemanden (2009)

Bussemanden er en høj mand med en lang, sort frakke, sorte bukser og en høj, sort hat. Hans øjne er også helt sorte, og man kan ikke se ind i dem.

Hvis man kigger i de rigtige bøger, vil man kunne læse, at Bussemanden stammer fra Tyskland. Han kaldes også for den sorte mand i brønden eller brøndtrolden, og han kan godt lide børn, men ikke på den gode måde. Han kan ikke lide at lege med dem og købe is til dem. Han kan lide at tage dem og få dem til at forsvinde.

Pegasusdøren (2010)

Bille ville bare låne en uhyggelig bog på biblioteket, men en mystisk dør leder ham ud på et eventyr større end nogen bog.

Pludselig er hans by befolket af hekse og troldmænd, og der bor et uhyre i søen.

Bille må have hjælp af byens mystiske beboere for at finde vej hjem, hvis det overhovedet kan lade sig gøre. Pegasusdøre kan nemlig kun åbnes fra den ene side.

www.feedbooks.com
Food for the mind